

opusdei.org

Meditacije: utorak trećeg tjedna korizme

Razmišljanja koja nam mogu pomoći u molitvi tijekom korizme.

27.02.2025.

- Bog želi žrtvu našeg srca
 - Povratak Ocu u ovoj korizmi
 - Opraštamo jer znamo da nam je i samima oprošteno
-

MEĐU Židovima izgnanima u Babilon bio je i Azarja, jedan od mladića iz kraljevske obitelji i plemstva, „mladići bez nedostataka, lijepi, vrsni u svakoj mudrosti, dobro poučeni i bistri, prikladni da stoje na kraljevu dvoru“ (*Dan 1,3-4*). Odlično upućen u babilonski jezik i književnost, čak je dobio i kaldejsko ime: Abed Nego. Prva poglavlja Knjige proroka Daniela govore nam o pustolovinama Azarje, Hananije, Mišaela i Daniela te o njihovoj borbi da ostanu vjerni Bogu i običajima svoga naroda u neprijateljskom okruženju.

U svojoj molitvi unutar ognjene peći, Azarjine misli nadilaze njihovu neposrednu patnju. Srce mu nikada ne prestaje bolovati zbog sudbine Izraela i pokušava shvatiti katastrofu koju je donijelo progonstvo u Babilon. Bog je oslobodio svoj narod iz ropstva i dao mu zemlju u kojoj može živjeti u slobodi. No sada su

sva ta čuda svedena na bolno sjećanje. „Gospode,“ moli Azarja, „postadosmo najmanji među narodima, prezreni po svoj zemlji poradi grijeha svojih“ (*Dan 3,37*).

U ovoj dramatičnoj situaciji, Azarja Gospodinu nudi jedino što ima: „No primi nas slomljene duše, duha ponizna!“ (*Dan 3,39*). I Bog prihvaća ovu žrtvu, jer mu je ona najugodnija: „Vratite se k meni svim srcem svojim posteć´, plaćuć´ i kukajuć´. Vratite se Jahvi, Bogu svome, jer on je nježnost sama i milosrđe“ (*Joel 2,12-13*). Ovaj unutarnji stav pred Bogom, kojemu nikada ne možemo dovoljno zahvaliti za sve dobro koje nam je učinio, čini bilo koju našu žrtvu ugodnom Bogu.

AZARJA je shvatio kako Bog djeluje. Čak i usred plamena, njegovo

divljenje Božjem beskonačnom milosrđu potiče ga na hvalu i zahvalnost. Azarja i njegovi prijatelji iskusili su što znači ne imati ništa i radosni su što sve primaju od Boga. Zahvalnost ove trojice mladića prelijeva se u pjesmu u kojoj pozivaju sva stvorenja da im se pridruže u slavljenju i blagoslivljanju Božje dobrote (usp. *Dan 3,51-90*).

To progonstvo, *taognjena peć* njihova egzila, za izraelski narod postala je pročišćenje koje im je pomoglo vratiti se onome što je bitno. Tu se otvorio novi početak u kojem Bog i njegova ljubav ponovno postaju središte.

„Odsada ćemo svim srcem slijediti tebe, tebe se bojati i tražiti lice tvoje. Ne postidi nas, već postupaj s nama po blagosti svojoj! Izbavi nas, kao nekoć, čudesima svojim, proslavi ime svoje, Gospode!“ (*Dan 3,41-43*).

Za nas je Korizma prilika za novi početak. „U neku je ruku ljudski život

stalno vraćanje u kuću našega Oca,“ govorio je sveti Josemaría. „Vraćanje kajanjem, obraćenjem srca koje u sebi nosi želju za promjenom, čvrstom odlukom da popravimo svoj život; ono se zato očituje i u djelima žrtve i predanja.“[1] Otkriti i slijediti ovaj put povratka Ocu ispunit će nas istom radošću koja je ispunila srca trojice mladića.

ISKUSTVO Božjeg oprostjenja pomaže nam da se oslobodimo ljudskih računica. Kada Petar pita Isusa koliko puta treba oprostiti bratu, odgovor izgleda izvan svake logike: „Ne kažem ti do sedam puta, nego do sedamdeset puta sedam“ (*Mt* 18,21-22). Isus tada pripovijeda prisposobu o čovjeku koji je imao dug od deset tisuća talenata – svotu koja bi i Salomona stavila u poteškoće. U najprosperitetnijim

vremenima izraelskog kraljevstva, kralj je primao 666 talenata zlata godišnje (usp. 1 *Kr* 10,14). Nesretni dužnik u prispodobi vjerojatno se osjećao poput Azarje, razmišljajući o veličini grijeha naroda i njegovoj nesposobnosti da se iskupi. „Kako nije imao odakle vratiti, zapovjedi gospodar da se proda on, žena mu i djeca i sve što ima te se podmiri dug!“ (*Mt* 18,25-26).

Zatim Isus daje neočekivan zaokret prispodobi: „Gospodar se smilova tomu sluzi, otpusti ga i dug mu oprosti“ Učitelj nas uči da, kao što je Azarja već iskusio, Bog dopušta da ga osvoji skrušeno srce. On izlijeva svoju milost kada vidi našu iskrenu želju da mu uzvratimo, čak i ako smo nesposobni to učiniti. „Bog se nikada ne umara opraštati! Umorni smo samo mi od traženja oprostjenja.“[2]

Isus nam uvijek oprašta kada s iskrenim kajanjem pristupamo

sakramentu ispovijedi. Istodobno, spoznaja da sam Bog zaboravlja naše pogreške potiče nas da ne pridajemo preveliku važnost uvredama koje primamo od drugih: „Nisam trebao učiti opraštati, jer me Gospodin naučio ljubiti,“^[3] često je govorio sveti Josemaría.

Molimo našu Gospu, utočište grešnika, da nas nauči kako se otvoriti Božjem oproštenju, ali i da ne uskraćujemo oproštenje onima koji su nas povrijedili te da sami često tražimo oprost.

^[1] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom* br. 64.

^[2] Papa Franjo, *Angelus*, 17. ožujka 2013.

^[3] Sveti Josemaría, *Brazda*, br. 804.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/meditacije-utorak-treceg-
korizmenog-tjedna/](https://opusdei.org/hr-hr/article/meditacije-utorak-treceg-korizmenog-tjedna/) (31.03.2026.)